

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับคนไทย เพราะนอกจากจะเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารมานานในประเทศแล้ว ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนไทย เพราะมักจะมีปรากฏอยู่ตามสินค้าที่จำเป็นต่อชีวิต เช่น ยารักษาโรค สารเคมี ฯลฯ และในขณะเดียวกัน คำรทางวิชาการใหม่ ๆ ส่วนใหญ่มักเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ค่ายเหตุภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาของไทย ตลอดมา

อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร แม้ว่าจะจกใหม่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นกิจลัษณะมาเป็นเวลาช้านานและแม้ว่าจะไ้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและวิธีสอนอยู่หลายครั้ง เป็นต้นว่าการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งสำคัญจากหลักสูตร พ.ศ. 2493 เป็นหลักสูตร พ.ศ. 2503 นั้น เป็นเหตุให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความคุ้นคว้ในการเปลี่ยนวิธีสอนแบบ คิมซึ่ง เป็นวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลและวิธีสอนแบบกรมา เป็นวิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นส่วนใหญ่ (ทวานิค ชูดาวร 2529: 274) แคผลสัมฤทธิ์ของการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนนี้ของเด็กไทยก็ยังไม่ค้หนัก ก้จะเห็นไ้จาก ผลการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ ซึ่งศึกษาร่วมกับสมาคมระหว่างชาติสำหรับประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (International Association for the Evaluation of Educational Achievement) พบว่า เด็กไทยมีระดับเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับต่ำ (จรรจา สุวรรณทัต 2519: 56)

นอกจากนี้ การวิเคราะห์หลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ. 2503 โดยคณะอนุกรรมการท้ั้งชั้นเมื่อ พ.ศ. 2514 พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษยังไม่เหมาะสมกับ เด็กไทยเพราะเป็น

หลักสูตรที่เน้นการท่องจำ มุ่งที่กฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากเกินไป ไม่ได้เน้นการนำไปใช้ (สินีนาด สักยมาศ 2528: 26) ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เป็นหลักสูตร ประถมศึกษาและหลักสูตรมัธยมศึกษา 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 ตามลำดับ โดยจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษตามแนวหลักสูตรใหม่นี้ เน้นให้ผู้เรียน สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เป็นสำคัญ

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและแนวการสอนใด ๆ ก็ตาม จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ตาม ความมุ่งหมายหรือไม่นั้นย่อมขึ้นกับครู เป็นสำคัญ เพราะบรรดาหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ แม้จะสำคัญเพียงใดก็ตาม ก็หาได้มีค่าหรือมีประโยชน์แต่อย่างใดไม่ ถ้าหากครูไม่ช่วยทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อความก้าวหน้าของนักเรียน ดังที่ แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1958: 10) ได้กล่าวว่า "ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดี หรือเลวที่สุด มีแต่ครูที่ดีหรือเลวที่สุด" และคาร์อล ฮาร์มาทซ์ (Carol Harmatz 1978: 4) ได้กล่าวสรุปว่า ครูมีความสำคัญที่สุดในชั้นเรียน บุคลิกภาพและทัศนคติของครูจะเป็นตัวตัดสินว่าการ เรียนรู้ของนักเรียนจะมีประสิทธิภาพเพียงใด และวิลลาส หันนาคินท์ (Vilas Hannakin 1970: 135) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความล้มเหลวของการสอนภาษาอังกฤษไว้ตอนหนึ่งว่า

การขาดแคลนครูภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือประถมศึกษา เป็นสิ่งที่ยับยั้งค้ำกักคั้นในของจัดครูที่พื้นฐานทางภาษาอังกฤษอ่อนหรือมีประสบการณ์ด้านความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนน้อยมาสอน การสอนภาษาอังกฤษของเราจึงไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

เมื่อครูมีความสำคัญมากเช่นนั้น การปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นต้องปรับปรุงที่ตัวครูเป็นสำคัญ กล่าวคือจะต้องพัฒนาส่งเสริมครูให้สมรรถภาพที่พึงประสงค์ สมรรถภาพที่พึงประสงค์ของครูที่สอนภาษาอังกฤษที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ ต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะเรียน (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2517: 5) คำว่าบรรยากาศนี้ เอฟ ลอเรนซ์ (F. Lawrenz อ้างถึงใน ชिरวิวัฒน์ นิจนตร 2528: 26) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า เป็นสภาพจิตและสังคมที่เกิดจากพฤติกรรมครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน แต่เนื่องจากพฤติกรรมครูจะมีเป้าหมายอยู่ที่ตัวนักเรียนโดยตรง พฤติกรรมครูกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจึงเป็นองค์ประกอบที่ไม่สามารถแยกได้โดยเด็ดขาดจากกัน ในทาง

ปฏิสัมพันธ์จะเป็นองค์ประกอบเดียวกัน ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองนั้น มีผลงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า เกิดจากอิทธิพลของครูเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น บรรยากาศในชั้นเรียนทั่ว ๆ ไป จึงขึ้นกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสำคัญ (ชิรวินน์ นิจนตร 2528: 26) จากรายงานการวิจัยต่าง ๆ พบว่า บรรยากาศแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ครูมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนโดยครูใช้อิทธิพลทางอ้อม กล่าวคือ ครูยอมรับความรู้สึกของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก ปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างเป็นมิตร จะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากกว่าการที่ครูใช้อิทธิพลทางตรงซึ่งครูจะใช้การบรรยาย ออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม และวิจารณ์หรือดูว่านักเรียน จากการวิจัยของ เนด เอ แฟลนเคอร์ส (Ned A. Flanders 1970: 328) พบว่า การใช้อิทธิพลทางอ้อมทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าการใช้อิทธิพลทางตรง และครูสอนภาษาต่างประเทศที่ดีเด่น (Outstanding Teachers) จะใช้อิทธิพลทางอ้อมมากกว่าครูทั่ว ๆ ไป (Gertrude Moskowitz 1976: 135)

เนื่องจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ครูที่ต้องการปรับปรุงการสอนเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เหมาะสม จึงควรทราบถึงลักษณะของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนขณะที่ตนสอนในชั้นเรียน เพื่อนำมาพิจารณาหาข้อบกพร่องและหาทางแก้ไข เอมี ซูย บิค เมย์ (Amy Tsui sik May 1985: 9) ได้เสนอแนะให้ครูสอนภาษาได้สำรวจพฤติกรรมทางวาจาของตนที่เกิดขึ้นจริงขณะที่มีการเรียนการสอนภาษา การที่ครูจะทราบถึงลักษณะปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้นั้น จำเป็นต้องใช้การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนอย่างมีระบบ เพราะการวิเคราะห์นี้จะช่วยให้ครูสอนใคร่จักตนเอง และสามารถหาวิธีปรับปรุงการสอนของตนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (Larry S. Bowen อ้างถึงใน สุภาพร พรพิบูลย์ 2520: 4) นอกจากนี้การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนอย่างมีระบบยังสามารถระบุปริมาณมากน้อยของพฤติกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียนได้ ชีระชัย ปุณฺโษติ (2515: 38) ได้กล่าวถึงการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนอย่างมีระบบว่า มีความเป็นปรนัยสูง เพราะไม่ว่าผู้สังเกตการสอนจะเป็นใครก็ตาม จะสามารถประเมินผลการสอนจากพฤติกรรมที่ได้บันทึกไว้ได้อย่างคล้ายคลึงกันที่สุด

การสังเกตพฤติกรรมการสอนนั้น มักจะสังเกตเฉพาะปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) เพราะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่สามารถบันทึกได้อย่างมีระบบ เพราะฉะนั้นผลการวิจัยจึงแสดงสิ่งต่าง ๆ ที่เชื่อถือได้ และถือว่าพฤติกรรมทางวาจานี้เป็นตัวแทนพฤติกรรมอื่น ๆ ได้เพียงพอ (Ned A. Flanders 1970: 7) ซี แกลลาเวย์ (C. Gallaway 1970: 22) กล่าวสรุปไว้ว่า พฤติกรรมการโต้ตอบทางวาจาในการเรียนการสอนจะสะท้อนให้เห็นภาพการสอนแก่ครูและถ้าครูเข้าใจพฤติกรรมการสอนของตนได้ถูกต้องแล้ว จะสามารถปรับปรุงการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ นอกจากนี้ กิจกรรมภายในห้องเรียนส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของปฏิสัมพันธ์ทางวาจา กล่าวคือ เวลาสองในสามของเวลาทั้งหมดในชั้นเรียนนั้น เป็นการพูดของครูและนักเรียน (Sara Delamont 1976: 95)

วิธีวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนที่นิยมกันมากที่สุดคือ วิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของแฟลนเคอร์ส (Flanders Interaction Analysis Technique) ซึ่งได้มีการดัดแปลงวิธีวิเคราะห์นี้ไปใช้กับวิชาต่าง ๆ ในวิชาภาษาต่างประเทศนั้น เจอทรูดมอสโกวิทซ์ (Gertrude Moskowitz 1976: 140-141) ได้ดัดแปลงวิธีวิเคราะห์ของแฟลนเคอร์ส เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ในห้องเรียนภาษาต่างประเทศโดยตั้งชื่อระบบว่า ระบบ Flint (Foreign Language interaction) นอกจากนี้ ยังมีนักการศึกษาท่านอื่นได้สร้างวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เช่น เอมี ซูย บิค เมย์ (Amy Tsui Bik May 1985: 14) และกิลเบิร์ต เอ จาร์วิส (Gilbert A. Jarvis 1968: 337) เป็นต้น

ในประเทศไทยได้มีการนำเอาวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาวิเคราะห์การเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหลาย ๆ ระดับ แต่ในวิชาภาษาอังกฤษนั้นยังมิได้มีการวิจัยเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ สุภาพร พรพิบูลย์ (2520) ได้วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างนักศึกษาฝึกสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยใช้วิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของแฟลนเคอร์ส และประสิทธิ์ นรศาสตร์ (2526) ได้วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ที่ดัดแปลงจากวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยมาร์เบิร์ก

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยดัดแปลงจากวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของ เจอทรุก มอสโกวิทซ์ วิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของกิลเบิร์ต เอ จาร์วิส และวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของ เอมี ชุย บิค เมย์ ซึ่งเป็นวิธีวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยตรง ซึ่งจะทำให้ทราบถึงลักษณะของปฏิสัมพันธ์ทางวาทะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการนำวิธีวิเคราะห์ ตลอดจนผลจากการวิจัยนี้มาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพของครูที่สอนภาษาอังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อหาอัตราส่วนต่าง ๆ ของปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษและนักเรียนจากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร
2. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึง เพศ อายุ ภูมิหลังทางการศึกษา เศรษฐกิจ และครอบครัวของครูและนักเรียน รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในโรงเรียน
3. ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะสำหรับการวิจัยนี้ จะสังเกตปฏิสัมพันธ์ทั้งหมด 3 ลักษณะ 12 ประเภท รวม 23 พฤติกรรม ดังนี้

ก. พฤติกรรมทางวาทะของครู

(1) พฤติกรรมที่เป็นอิทธิพลทางอ้อม

1. การยอมรับความรู้สึกรองนักเรียน
2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ

3. การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้

4. การถาม

4.1 การถามคำถามแนวแคบ

4.2 การถามคำถามแนวกว้าง

(2) พฤติกรรมที่เป็นอิทธิพลทางตรง

5. การให้ข้อมูล

5.1 การแจ้งจุดประสงค์ของการเรียน

5.2 การสั่งหรือให้แนวทางเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตาม

5.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ

5.4 การแก้ไขข้อบกพร่อง

5.5 การเป็นต้นแบบหรือใช้เทปเสียงให้นักเรียนฟังหรือเลียนแบบ

5.6 การบรรยายหรือแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามของนักเรียน

6. การวิจารณ์หรือใช้อำนาจ

ข. พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน

(1) พฤติกรรมที่เป็นการตอบสนอง

7. การตอบสนองที่จำกัด

7.1 การตอบคำถามที่มีคำตอบแน่นอนหรือหาคำตอบได้จากหนังสือ

7.2 การอ่านออกเสียง

7.3 การเลียนแบบครูหรือเทปเสียง

7.4 การฝึกรูปแบบภาษา (Pattern Drill)

8. การตอบสนองที่ไม่จำกัด

8.1 การตอบคำถามที่ต้องแสดงความคิดเห็น

8.2 การแสดงผลงาน

(2) พฤติกรรมที่เป็นกรริเริ่ม

9. การถาม

10. การแสดงความคิดเห็น

ค. ความเจียมหรืออับสัน

11. ความเจียมที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์

11.1 ความเจียมขณะนักเรียนทำงานรายบุคคล

11.2 ความเจียมขณะนักเรียนทำงานกลุ่ม

12. ความเจียมหรืออับสันที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ หรือความเจียมหรืออับสันที่จำแนกไม่ได้ว่าเป็นพฤติกรรมใด

ข้อตกลงเบื้องต้น

ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกได้นั้น ถือว่าเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติของการเรียนการสอนและเป็นตัวอย่างที่เพียงพอของพฤติกรรมทั้งหมดระหว่างครูและนักเรียน

คำจำกัดความในการวิจัย

ครู หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นตัวอย่างประชากรในการวิจัยนี้

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นตัวอย่างประชากรในการวิจัยนี้

ภาษาอังกฤษ หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษหลักที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (อ. 412)

ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา หมายถึง พฤติกรรมทางวาจาหรือการพูดโต้ตอบกัน
ระหว่างครูกับนักเรียนหรือนักเรียนกับนักเรียน โดยแบ่งพฤติกรรมออกเป็น 12 ประเภท
ดังนี้

ก. พฤติกรรมทางวาจาของครู

(1) พฤติกรรมที่เป็นอิทธิพลทางอ้อม

1. การยอมรับความรู้สึกรู้สึกของนักเรียน หมายถึง การยอมรับ
ความรู้สึกของนักเรียนและแสดงออกด้วยวาจาในลักษณะที่เห็นอกเห็นใจ ไม่ข่มขู่ไม่ว่าจะ
เป็นความรู้สึกในคำที่ครูพอใจหรือไม่ก็ตาม

2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ หมายถึง การชมเชย
หรือสนับสนุนการกระทำหรือพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน เช่น การกล่าวคำ "ดีมาก"
หรือ "good"

3. การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้

หมายถึง การยอมรับความคิดเห็นของนักเรียนหรือการนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้
ในการสอนโดยการทวนคำพูดของนักเรียนให้นักเรียนทั้งห้องได้ทราบ และการอธิบาย
หรือปฐก่ข่งข้อความที่นักเรียนพูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่เมื่อใดก็ตามที่ครูพูดสอดแทรก
ความคิดเห็นของตนเองเข้าไปด้วย จะต้องเป็นพฤติกรรม "การบรรยาย" คือพฤติกรรม
ที่ 5.6

4. การถาม แบ่งเป็น

4.1 การถามคำถามแนวแคบ เป็นคำถามเกี่ยวกับ
ความรู้ความจำ มักมีคำคอมที่แน่นอน เช่น "วันนี้วันที่เท่าไร" หรือเป็นคำถามที่หา
คำตอบได้จากเนื้อหาที่เรียน

4.2 การถามคำถามแนวกว้าง เป็นคำถามเกี่ยวกับ
ความคิดเห็นของนักเรียน เช่น "ถ้านักเรียนอยู่ในเหตุการณ์นี้ นักเรียนจะทำอย่างไร"

(2) พฤติกรรมที่เป็นอิทธิพลทางตรง

5. การให้ข้อมูล แบ่งเป็น

5.1 การแจ้งจุดประสงค์ในการเรียน หมายถึง การแจ้งให้นักเรียนทราบว่า จะเรียนเรื่องอะไร หรือกิจกรรมหนึ่ง ๆ มีจุดประสงค์อย่างไร เช่น "วันนี้เราจะเรียนเรื่องยานอวกาศ" "ที่ให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นก็เพื่อจะให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงออก"

5.2 การสั่งหรือแนะนำทางให้นักเรียนปฏิบัติตามคำพูดนั้น เช่น "แปลเป็นไทยซิ" รวมทั้งการพูดนำเพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนในการฝึกหรือพูดนำเพื่อให้นักเรียนตอบสนองได้ถูกต้องและรวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งการเรียกชื่อนักเรียนเพื่อให้ทำกิจกรรมใดหนึ่ง

5.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน หมายถึง การบอกให้นักเรียนทราบว่าการตอบสนองของเขาถูกหรือผิดโดยไม่แสดงว่าคำไหนหรือชมเชย

5.4 การแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน หมายถึง การให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่นักเรียนหลังจากที่นักเรียนตอบสนองผิด

5.5 การเป็นต้นแบบหรือใช้แบบเสียงให้นักเรียนฟังหรือเลียนแบบ หมายถึง การที่ครูอ่านหรือออกเสียงหรือใช้แบบเสียงโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนฟังหรือเลียนแบบ

5.6 การบรรยายหรือแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามของนักเรียน หมายถึง การบรรยายข้อเท็จจริงหรือเนื้อหาวิชา การแสดงความคิดเห็นของครู ตลอดจนการตอบคำถามของนักเรียน

6. การวิจารณ์หรือใช้อำนาจ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงว่าครูเป็นใหญ่ในการเรียนการสอน การดูว่านักเรียน การวิจารณ์หรือทำหน้าที่การตอบสนองหรือพฤติกรรมของนักเรียน

ข. พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน

(1) พฤติกรรมที่เป็น การตอบสนอง

7. การตอบสนองที่จำกัด แบ่งเป็น

7.1 การตอบคำถามที่มีคำตอบแน่นอน หมายถึง คำตอบที่เกี่ยวกับความรู้ความจำหรือเป็นคำตอบที่หาข้อมูลได้จากบทเรียน

7.2 การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านข้อความออกเสียง โดยนักเรียนเป็นผู้อ่านเองไม่ได้เขียนแบบครูหรือแปลเสียง

7.3 การเขียนแบบครูหรือแปลเสียง หมายถึง การที่นักเรียนออกเสียงหรืออ่านตามครูหรือแปลเสียง

7.4 การฝึกรูปแบบภาษา หมายถึง การฝึกอุปประโยคโดยใช้รูปแบบและคำศัพท์ตามหนังสือ อาจเป็นการฝึกประโยคเดี่ยว ๆ หรือการฝึกในรูปของบทสนทนา

8. การตอบสนองที่ไม่จำกัด แบ่งเป็น

8.1 การตอบคำถามที่ต้องแสดงความคิดเห็น หมายถึง คำตอบที่ได้หลายคำตอบแตกต่างไปตามความคิดเห็นหรือประสบการณ์ของนักเรียน

8.2 การแสดงผลงาน หมายถึง การที่นักเรียนได้แสดงผลงานของตนเอง เช่น การแปล การรายงาน การเสนอบทสนทนาที่ใช้ความคิดเห็นและคำศัพท์ที่นักเรียนคิดขึ้นเอง การบรรยายภาพ

(2) พฤติกรรมที่เป็นการริเริ่ม

9. การถาม หมายถึง การที่นักเรียนถามข้อสงสัยแต่ไม่ใช่การถามในการฝึกรูปแบบภาษา

10. การแสดงความคิดเห็น หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนหรือเรื่องอื่น ๆ

ค. ความเจียมหรือสับสน

11. ความเจียมที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ แบ่งเป็น

11.1 ความเจียมขณะนักเรียนทำงานรายบุคคล หมายถึง ความเจียมขณะนักเรียนจดงาน หยิบหนังสือ คิคคำตอบ อ่านในใจ รอฟังแปลเสียง

11.2 ความเจียมขณะนักเรียนทำงานกลุ่ม หมายถึง ช่วงเวลาที่นักเรียนปรึกษากันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเพื่อเขียนบทสนทนาหรือแต่งเรื่องจากภาพ โดยอาจมีเสียงดังบ้างแต่ไม่ถือว่าเป็นความสับสนเพราะนักเรียนกำลังปรึกษากันขณะทำงาน

12. ความเจียมหรือความสับสนที่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ หมายถึง ความเจียมที่ไม่ทราบสาเหตุหรือมีสาเหตุที่ไม่เป็นผลดีต่อการเรียน เช่น ความเจียมขณะถูกครูดู หรือเป็นความสับสนที่ไม่อาจจำแนกได้ว่าเป็นพฤติกรรมใด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหาร นักการศึกษา ศิษยานิเทศก์ และอาจารย์ผู้สอน ภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางสำหรับสถาบันที่รับผิดชอบต่อการผลิตครูในการฝึกพฤติกรรมทางวาจาของนักศึกษาครู เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เหมาะสมยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย